

Lilian från Strömsund

Personliga och allmänna uppgifter

Jag är 27 år och bor utanför Strömsund i Lövberga. Jag började vid 20 års ålder. Jag var i lag med Backlunds grabb. De sökte folk, så jag började arbeta på bogserbåten, tillsammans med honom. Jag kunde inget om sjön, virke och båtar. Visste inte vad flottning var för något.

Ibland då bogseringen tog slut var jag med och landrensade. När jag började med landrensning var flottarna blyga för mig, tordes inte ”tokprata”, skulle hjälpa till och så. Nu hjälper de aldrig till, nu har jag blivit mycket starkare och teknisk. En tjej till har funnits med på bogseringen. Folk är mest förvånade då dom hör att jag är med i flottningen, ”jobbar du i flottningen”. Folk som inte bor vid vattnet kan inget om flottning. I Strömsund tänker aldrig någon på flottningen.

Jag hoppas få vara med hela vägen ner till Sandslån, jag har gjort det två säsonger tidigare. Alla kan inte följa med, det blir för många. Boman och Backlund tycker det är jobbigt med boendet i Sandslån. Men det är inget problem. Man har ju eget rum. De andra flottarna ”låter ju mig vara ifred”. Boman och de äldre lever i gamla tider.

Boman klagar, tycker inte att det passar att en tjej flottar. Backlund har inget emot det. Flottarna tycker det är trevligt, jag är som en maskot, enda tjejen. De säger: ”Bry dig inte om henne, hon klarar sig själv”. Men i början visste de inte hur stark jag var. Nu är man som en hel familj och det känns vemodigt att det ska ta slut. Jag har jobbat med alla dessa här i alla år, känner dom innan och utan, vi umgås privat.

De flesta kommer att fortsätta i skogen. Jag har gått röjkurs och har röjt i några år, så jag fortsätter nog med det. Annars har jag jobbat som hemsamarit på vintrarna, men det passar inte mig. Jag trivdes bra med att röja längs vägen, ”älgfåra”. Jag kommer sakna sjön och vattnet. Varje vår då det börjar porla, känns det att något fattas.

Farsan var också skogsarbetare och flottare. Men inte pratade vi om det. Jag tänkte aldrig på flottning. Jag har varit in i en husbåt en gång när jag var liten, men tänkte inte mer på det. Hade inte det intresset, inte förrän jag träffade Backlunds grabb. Han tyckte det var kul att jag var med, han visste att jag tyckte om grovarbete.

De sista åren har det varit många reportage om mig. Första året ringde pappa till tidningen och frågade om de ville ha ett bra tips. Tidningen kom och skrev om mig. I TV har jag varit med två gånger.

De är många av ortsbefolkningen som retar upp sig på att jag är med. ”Vad ska hon va med för”. Särskilt gamla flottare, som inte förstår att allt är bättre idag.

Som liten var jag livrädd för vatten. Jag är uppfödd vid Flåsjön, men jag var livrädd för vattnet. Dålig på simma var jag också. Nu är det helt borta och jag kan simma bättre också.

Det har alltid funnits något exemplar som retat mig, ofta äldre gubbar. Går det över en viss gräns så blir man less. Särskilt en, som inte kunde sköta spriten, sopa jag till. Sedan slutade han och håller sig lugn nu.

Boman pratar mer med mig nu. De andra skryter över mig, så han inser väl att jag kan. En del gubbar säger: ”Fruentimmer är på ryggen, om de går 10 m från spisen”.

Olyckor och sjukdomar

En gång per år blöter jag mig. Förra året for jag i strömmen. Vi var på en bröt, Malte och jag, båten for i strömmen och en kätting hakade i bommen vi skulle över. Jag ramlade i, kallt var det och blåslagen blev jag. Malte högg tag i armen. Hans fingrar syntes som blåmärken på armen. Sen höll vi på att tippa båten i forsen, En motorbåt var det. Egentligen ska man ha flytväst på sig, särskilt vid brötlossning, men det är det ingen som har. Man skriver på ett papper att man ska ha det.